

Ljusfälten

Körromantik i försommartid

Programordning, texter och översättningar

Limu Limu Lima

Text och musik: Trad.

Arr: Hugo Alfvén, 1872-1960, och Sofia Söderberg, 1972-

Limu, limu, lima, Gud, låt solen skina över bergena blå,
över kullorna små, som i skogen ska gå om sommaren.

Exultate Deo

Musik: Francis Poulenc 1899-1963 (Frankrike)

Text: Psalm 81:2-4, Vulgata

Exultate Deo, adjutori nostro:

Jubilare Deo Jacob.

Sumite psalmum, et date tympanum:

Psalterium jucundum cum cithara.

Buccinate in neomenia tuba:

Insigni die solemnitatis vestrae.

Jubla inför Gud, vår styrka,

höj jubel till Jakobs Gud.

Stäm upp i lovsång, slå på pukorna,

låt psaltare och cittra ljuda.

Blås i horn vid nymåne,

på er stora högtidsdag.

Våren (Folkvisa ur "Silver och jag")

Musik: Sven E. Bäck (1919-1994)

Text: Juan R. Jiménez, 1881-1958 (Spanien)

Se vilket ljus och känn vilken doft

Se hur ängarna le och lyssna

till gryningens sång

Ljusfälten

Musik: Matthew Peterson, 1984- (USA / Sverige)

Text: Edith Södergran, 1892-1923 (Finland)

En strimma hav

Det är en strimma hav, som glimmar grå

vid himlens rand,

den har en mörkblå vägg,

som liknar land,

det är där min längtan vilar

innan den flyger hem.

Ljusfälten

Jag har krafter. Jag fruktar ingenting.

Ljus är himlen för mig.

Går världen under - jag går icke under.

Mina ljusa horisonter stå

över jordens stormande natt.

Träden fram ur det gåtfulla ljusfält!

Oböjlig väntar min kraft.

Trois Chansons (1898-1908)

Musik: Claude Debussy, 1862-1918 (Frankrike)

Text: Charles d'Orléans, 1394-1465 (Frankrike)

I. Dieu! qu'il la fait bon regarder!

la gracieuse bonne et belle!
Pour les grands biens que sont en elle
chascun est prest de la loer.

Qui se pourroit d'elle lasser?
Tousjours sa beauté renouvelle.
Dieu! qu'il la fait bon regarder
la gracieuse bonne et belle!

Par deçà, ne delà la mer,
ne scay dame ne damoiselle
qui soit en tous biens parfaits telle:
c'est un songe que d'y penser.
Dieu! qu'il la fait bon regarder!

II. Quant j'ai ouy le tabourin

sonner, pour s'en aller au may
En mon lit n'en ay fait affray
ne levé mon chief du coissin
En disant: il est trop matin
Ung peu je me rendormirai:

Quant j'ai ouy le tabourin
sonner pour s'en aller au may.
Jeunes gens partent leur butin:
de non cha loir m'accointeray
a lui je m'a butineray
Trouvé l'ay plus prouchain voisin.

Quant j'ai ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may.
En mon lit n'en ay fait affray
Ne levé mon chief du coissin.

III. Yver, vous n'estes qu'un vilain

esté est plaisant et gentil,
en tesmoing de May et d'Avril
qui l'accompaignent soir et main.

Esté revest champs, bois et fleurs
de sa livrée de verdure
et de maintes autres couleurs
par l'ordonnance de Nature.

Mais vous, Yver, trop estes plein
de nège, vent, pluye et grézil.
on vous deust banir en essil.

Sans point flater, je parle plain,
Yver, vous n'estes qu'un vilain!

I. Gud, vad det är ljuvligt att betrakta henne

den behagfulla, goda och sköna
Var och en är redo att prisa henne
för de goda egenskaper hon besitter.
Vem skulle kunna tröttna på henne?

Hennes skönhet förnyas varje dag.
Gud, vad det är ljuvligt att betrakta henne
den behagfulla, goda och sköna.
Varken på denna eller andra sidan havet
vet jag någon fru eller mö
som är så fullkomlig som hon.
Det är som en dröm att tänka därpå.
Gud, vad det är ljuvligt att betrakta henne.

II. När jag hörde tamburinen

ljuda för att kalla till majfirandet
brydde jag mig inte om det, där jag låg i min säng
Ljfte inte ens mitt huvud från kudden,
och sade: det är alltför tidigt, ännu en stund skall jag sova.

När jag hörde tamburinen
ljuda för att kalla till majfirandet
väljer de unga männen sitt byte.
Men jag föredrar min kära säng
och kryper djupt ner i den.
Jag har funnit den vara min bästa granne.

När jag hörde tamburinen
ljuda för att kalla till majfirandet
brydde jag mig inte om det, där jag låg i min säng
ljfte inte ens mitt huvud från kudden.

III. Vinter, du är en fuling

sommaren är skön och behaglig
därom vittnar både maj och april
som följer henne afton och morgon.

Sommaren klär ängar, skogar och blommor
i sitt gröna livré och med många andra färger
på naturens bud.

Men du, Vinter, är bara full av snö och storm,
av regn och hagel. Du borde landsförvisas.

Jag smickerar inte utan talar rätt ut:
Vinter, du är en fuling!

World O World

Musik och text: Jacob Collier, 1994- (England)

World, o, world
You've been my home
Now, it's time for me to go
Give me wings to fly, fly home

Sun did rise and sun did fall
You've been with me through it all
Always keeping by my side
Always by my side

Love, o, love
You've been a friend
Now, the road must reach an end
Come, it is time to go

Time is swift to come to pass
Nothing stays and nothing lasts
Always moving on, moving on and on

Oh, and when I call your name
I think I love again
I lay my world upon your hands
Your hands again

Oh, and when you hold my pain
I feel my fire again, oh
You are my soul
oh, take me home
Until we meet again
Goodbye

Värld, du värld
Som var mitt hem,
det är dags att ge sej av,
ge vingar för min färd!

Sol gick upp och sol gick ned,
du var hela tiden med,
alltid nära, tätt intill,
alltid tätt intill.

Älskade, du var min vän,
nu fullbordas vandringen,
dags att ge sig av!

Hastigt tiden inne är
inget är beständigt här,
ständigt allting är på väg.
allting är på väg.

Och ropar jag på dej,
så älskar jag igen.
Min värld jag lägger i din hand,
din hand igen.

Och när du tröstar mej
då brinner jag igen.
Du är min själ
å, för mej hem.
Till dess vi möts igen,
farväl!

Översättning: Daniel Löfström

Suite de Lorca

Musik: Einojuhani Rautavaara, 1928-2016 (Finland)

Text: Federico García Lorca, 1898-1936 (Spanien)

I. Canción del jinete

Córdoba. Lejana y sola.

Jaca negra, luna grande, y aceitunas en mi alforja.

Aunque sepa los caminos

yo nunca llegaré a Córdoba.

Por el llano, por el viento, jaca negra, luna roja.

La muerte me está mirando

desde las torres de Córdoba.

¡Ay qué camino tan largo!

¡Ay mi jaca valerosa!

¡Ay, que la muerte me espera,

antes de llegar a Córdoba!

Córdoba. Lejana y sola.

II El Grito

La elipse de un grito, va de monte a monte.

Desde los olivos, será un arco iris negro sobre la noche azul. ¡Ay!

Como un arco de viola, el grito

ha hecho vibrar largas cuerdas del viento. ¡Ay!

Las gentes de las cuevas asoman sus velones, ¡Ay!

III. La luna asoma

Cuando sale la luna se pierden las campanas

y aparecen las sendas impenetrables.

Cuando sale la luna, el mar cubre la tierra

y el corazón se siente isla en el infinito.

Nadie come naranjas bajo la luna llena.

Es preciso comer fruta verde y helada.

Cuando sale la luna

de cién rostros iguales,

la moneda de plata solloza en el bolsillo.

IV. Malagueña

La muerte entra y sale de la taberna.

Pasan caballos negros y gente siniestra

por los hondos caminos de la guitarra.

Y hay un olor a sal y a sangre de hembra,
en los nardos febriles de la marina.

La muerte entra y sale y sale y entra

la muerte de la taberna.

I. Ryttarens sång

Córdoba. Avlägsen och ensam.

Svart häst, stor måne, och oliver i min sadelväska.

Även om jag kan vägarna,

när jag aldrig fram till Córdoba.

Över slätten, genom vinden, svart häst, röd måne.

Döden ser på mig från Córdoba's torn.

Åh, vilken lång väg!

Åh, min tappra häst!

Åh, döden väntar mig innan jag når Córdoba.

Córdoba. Avlägsen och ensam.

II. Skriet

Skriets ellips går från berg till berg.

Bland olivträden blir det till en svart regnbåge
över den blå natten. Ay!

Som en violbåge får skriet

vindens långa strängar att darra. Ay!

Folket i grottorna tänder sina oljelampor. Ay!

III. Månen visar sig

När månen går upp tystnar klockorna

och de ogenomträngliga stigarna visar sig

När månen går upp täcker havet jorden

och hjärtat blir en ö i oändlighetens mitt.

Ingen äter apelsiner under fullmåne.

Man måste äta grön och isig frukt.

När månen går upp

med sina hundra likadana ansikten

gråter silvermyntet i fickan.

IV. Malagueña

Döden går in och ut ur tavernan.

Svarta hästar och hotfulla gestalter passerar

längs gitarrens djupa vägar.

Och det finns en doft av salt och kvinnoblod
i havets febrila nardos.

Döden går in och ut, och ut och in,

döden från tavernan.

Kung Liljekonvalje

Musik: David Wikander, 1884-1955

Text: Gustaf Fröding, 1960-1911

Kung Liljekonvalje av dungen, kung Liljekonvalje är vit som snö
Nu sörjer unga kungen prinsessan Liljekonvaljemö.

Kung Liljekonvalje han sänker sitt sorgsna huvud så tungt och vekt,
och silverhjärmen blänker i sommarskymningen blekt.

Kring bärems spindelvävar från rökelsekaren med blomsterstoft
en virak sakta svävar, all skogen är full av doft.

Från björkens gungande krona, från vindens vaggande gröna hus
små sorgevisor tona, all skogen är uppfylld av sus.

Det susar ett bud genom dälden om kungssorg bland viskande blad,
i skogens vida vällen från liljekonvaljernas huvudstad.

Sanctus (*ur mässa för dubbelkör*)

Musik: Frank Martin, 1890-1974 (Schweiz / Nederländerna)

Sanctus, Sanctus, Sanctus

Dominus Deus Sabaoth.

Pleni sunt caeli et terra gloria tua.

Hosanna in excelsis.

Helig, helig, helig

är Herren Gud Sebaot.

Himlarna och jorden är fulla av din härlighet.

Hosianna i höjden.

